Дитинство під звуки сирен

Данило Жуковський

Моє дитинство мало бути іншим —
Із кульками, із друзями, з теплом.
Та звуки сирен стали голосніші
За мамин голос, що кликав у дім.

Я мав би мріяти про велосипеди,
Про подорожі, ігри у дворі.
Та замість цього слухав нові зведення
І рахував хвилини у пітьмі.

Ми вчилися ховатися від грому,
Хоч то був не грім, а зовсім інший звук.
І я хотів найбільше — бути вдома,
Не відчувати страху навкруг.

Дитинство не повернеш, я це знаю.
Не склеїш часу, наче скло.
Та я маленьку мрію зберігаю:
Щоб дітям після нас не так боліло.

Щоб кожен ранок починався сонцем,
Щоб кожен вечір пахнув молоком.
Щоб діти не здригалися від грому
І не прощалися з життям подумки тайком.

Я виросту. Та пам'ятатиму завжди,
Як тиша стала розкішшю для нас.
І як хотілося серед біди
Почуть просте: "Усе мине. Є час".